

▼ PROFIL

▲▼X

MARTINE POPPE

Poppe-kunst

Da skuespilleren Juliette Binoche la seg død ned på et gulv, skjønte Martine Poppe (25) hvordan hun skulle male bildene sine. Nå har en av verdens viktigste samlere, Charles Saatchi, kjøpt alle hennes verker.

✎ ALF MARIUS OPSAHL

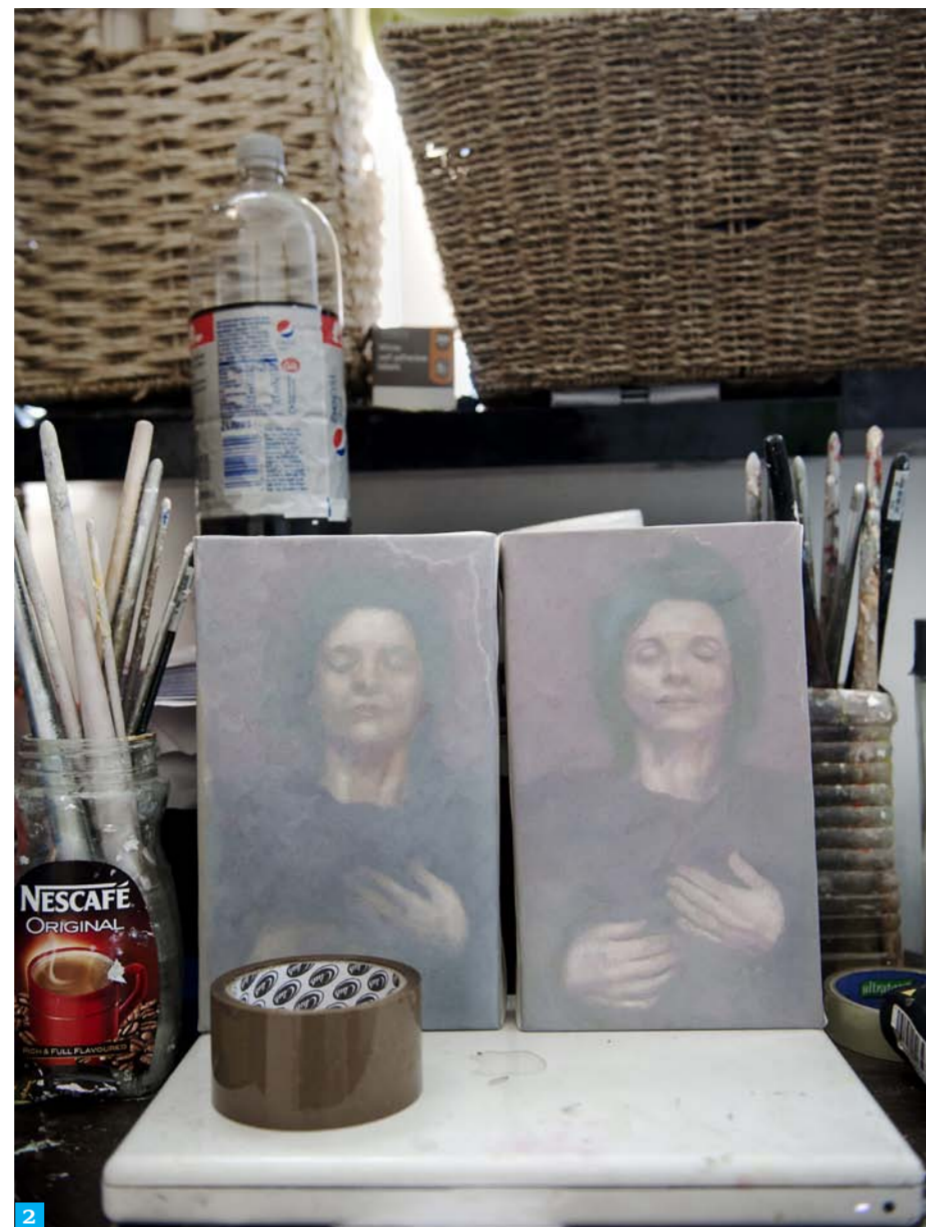
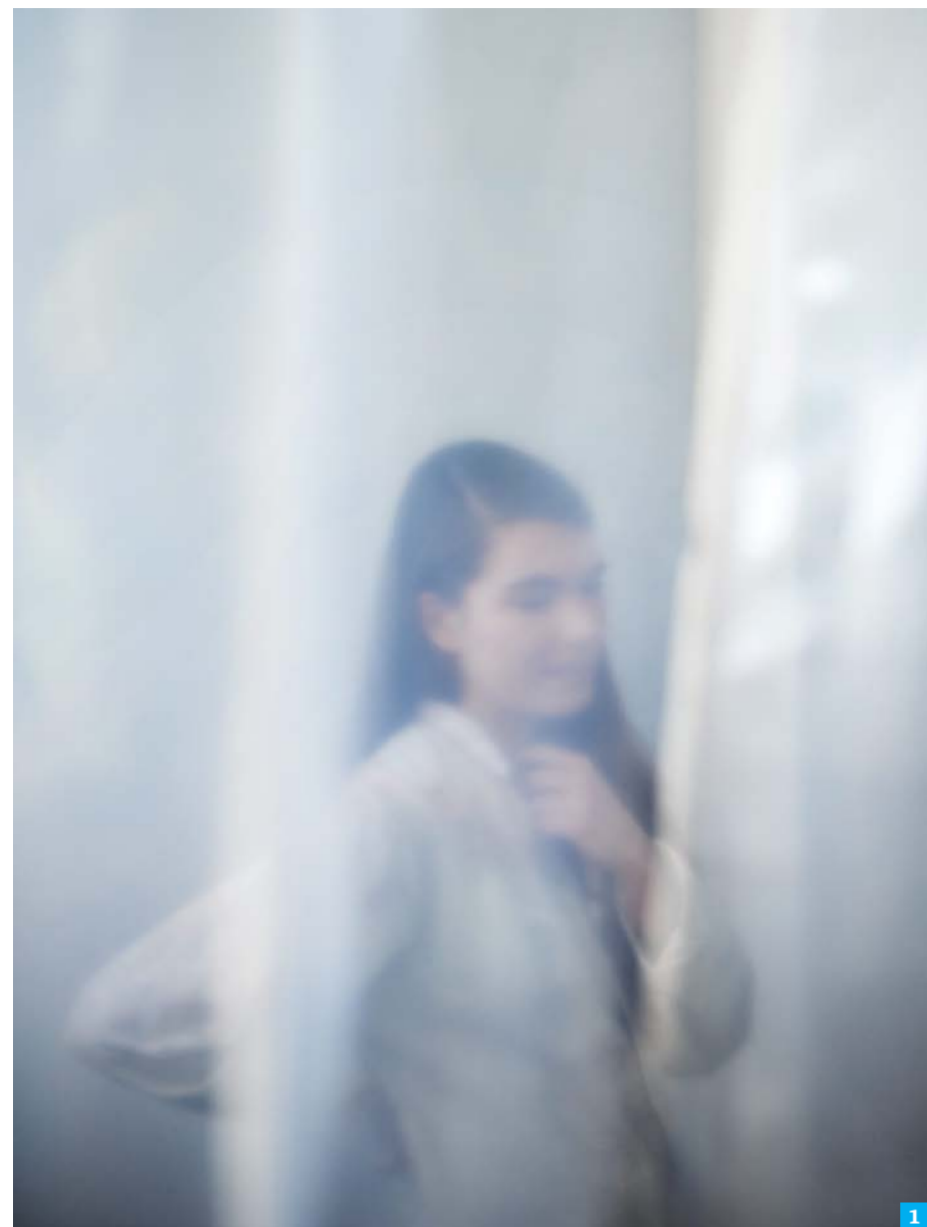
📷 HAMPUS LUNDGREN

🌐 London

DER DET SKJER. I atelieret sitt i en gammel fabrikkbygning i Øst-London har Martine Poppe hengt opp litt plast for å holde varmen om vinteren. Når hun kommer om morgenen, sitter hun først stille i ti minutter og ser på et bilde. Så hører hun på lydbøker og maler til det blir natt.

1 **JOBBER FORT.** En gang var Martine Poppe på et galleri og så et maleri hun syntes var så ... perfekt. Da stakk hun en finger bort i maleriet, trykket fingeren inn i det, og en vakt kom og jagde henne bort. – Jeg liker ikke bilder som blir for bra, sier hun. – Jeg er selv redd for å flikke ting ihjel. **2** **OPPDAGELSEN.** Da Martine Poppes onkel, regissøren Erik Poppe, spurte om hjelp til noen tegninger i forbindelse med filmen hans «Tusen ganger god natt», løsnat det for henne. Fotografierne av Juliette Binoche ble etterpå malt over. Nå er dette hennes form.

→ – **JEG FØLER AT DETTE** er litt som en sønn hytte man lagde som barn, hva synes dere? En sønn en som bare besto av masse rot, og som irriterte de voksne.

Martine Poppe står bak et flekkete plastforheng i et atelier i en gammel fabrikkbygning i Clapton, i en murbygning som om sommeren blir så varm at hun må jobbe i bare undertøyet med et vått håndkle rundt hodet, og som om vinteren blir så kald at hun ikke trenger kjøleskap, men kan sette maten i vinduskarmen.

Her jobber hun seks dager i uken, fra 14 til 16 timer. – Torsdagene går jeg på vernissasjer, sier hun. – Så fredagene er på en måte blitt min nye søndag. Neste uke skal hun på sin egen: i Saatchi Gallery. – Det er en drøm, sier hun om det som er skjedd.

Historien gikk omtrent sånn: Hun kom til London fra videregående i Oslo for å studere ved Slade School of Fine Art, en av Englands mest prestisjefylte kunstskoler. Blant flere tusen søkere kom hun inn som én av 30. – Og jeg visste ikke engang hva slags skole det var. Jeg hadde bare søkt på en hel haug av dem og ante ingenting om hva som skilte denne fra de andre.

Seks år senere – under avgangsutstillingen hennes ifjor – kom han, Charles Saatchi, reklamemannen som er Storbritannias mest berømte kunstsamler, mannen som ikke bare er berømt for en tabloiddekket, opprivede skilsmisse fra tv-kokken Nigella Lawson, men som også i en årrekke har hatt ry på seg for å sette fart på unge samtidskunstneres karrierer (blant dem Damien Hirst). Nå stanset han ved Martine Poppes bilder. – Jeg hadde dratt hjem, forteller hun.

Noen dager etter ringte en av Saatchis assistenter. – Hun sa at han ville kjøpte alle bildene mine.

– Alle?

– Ja, Og nå har han også kjøpt alle jeg har laget etter skolen.

Hun blir tankefull i et sekund.

– Da jeg avsluttet den telefonsamtalen, løp jeg rundt i rommet og hylte og skrek.

RØDT KJØTT. På veggen i den vesle kroken av galleriet som er hennes, henger et av bildene som fra neste uke av skal vises på Saatchi Gallery, det er i forbindelse med utstillingen «New Order: British Art Today II», en samleutstilling for nye «up and coming»-kunstnere. Bildet er en ny versjon av et maleri hun opprinnelig lagde til avgangsutstillingen – det eneste som allerede var blitt solgt da Saatchi dukket opp.

Hun stikker de malingstørre hendene ned i de hvite frakkelommene sine.

– Han ville at jeg skulle lage en ny utgave, sier hun. – Jeg tror han forelsket seg litt i akkurat det bildet.

Det begynner slik: med et fotografi – hun tar et bilde av noe, fremkaller det, lager en stor kopi som så dekkes til med gjennomskiktig polyester, et lerret. Hun fester så svamper på baksiden av fotografiet og presser disse mot bestemte punkter – fremhever de delene hun vil skal være tydelige. Så maler hun, med olje, så nøyaktig hun kan. Målet er i utgangspunktet en presis gjengiving av fotografiet: farger og lys, slik hun selv ser det gjennom laget av polyester. «Tåke og dugg inspirerer.»

– Jeg har aldri likt van Gogh, heller ikke Munch, og egentlig ingen av impresjonistene, sier hun.

På spørsmål om hun har noen helter, kan hun ikke komme på et eneste navn. Det første bildet som gjorde inntrykk, var et maleri som hang på Henie Onstad Kunstsenter.

– Men jeg kan ikke huske hvem som hadde malt det, bare at det var hvitt og blått og rødlig, litt rosa, og med noe snøhvitt.

Det virker lettere å si hva hun ikke liker enn hva hun liker.

– Jeg likte mammas matlagingsbøker. Særlig de sidene med rødt kjøtt, sier hun.

«MENING». På bildet på veggen sees formen av et hode; bysten hun fotograferte ved siden av en rød prikk på et ark. I bildet ses to mørke sprekker. Skal de være med eller ikke?

Selv følger hun en regel: Et bilde er ferdig idet lerretet er dekket. Det tar ofte bare én dag, en lang en. Andre ganger bortimot en uke.

– To blir for mye. Da blir det ikke bra. Da har jeg som regel flikket det i stykker, sier hun.

Det er et mål å jobbe raskt.

– Da klarer jeg å være i en modus hvor jeg ikke tenker på at jeg kan mislykkes. Da tør jeg å ta sjanser og beholde et slags momentum. Men dette sto jeg her og tenkte jeg på i fem timer igår, sier hun og ler.

Egentlig er hun ikke så opptatt av motiver, i den forstand at det skal bety noe.

3 **FLYING START.** – En drøm, haller hun det. Til avgangsutstillingen ved Slade School of Fine Art kom den britiske kunsthandleren Charles Saatchi. Han stanset ved Martine Poppes bilder. Nå har han kjøpt alle hennes verker. Neste uke stilles åtte av dem ut i galleriet hans. **4** **BALKONGKOS.** Som røykende London-kunstnere flest, går det i rullings også for Martine Poppe. Hennes drøm som liten var å bli bohem i en storby. Nå vet hun mer om en kunstners hverdag: 12 til 16 timers dager i et trangt atelier. – Kunstnerlivet for meg er å dedikere meg fullstendig til arbeidet, sier hun.

Jeg har aldri likt van Gogh, heller ikke Munch, og egentlig ingen av impresjonistene

▶ MARTINE FRÖLICH POPPE WANG

▶ **ALDER** 25 år
▶ **SIVILSTAND** Singel
▶ **STILLING** Kunstner, bor i London
▶ **BAKGRUNN** Oppvokst på Furulunden på Ullern i Oslo. Eldst av fem søsken – to yngre brødre, to halvsøstre. Nylig ferdig utdannet fra Slade School of Fine Art (fireårig

bachelor, toårig mastergrad).
▶ **AKTUELL** Kjøpt inn av Saatchi Gallery. Utstillingen «New Order: British Art Today II» åpner 24. januar. 14. februar vises flere av Martine Poppes bilder i Kristin Hjellegjerde Gallery, også i London.

– Jeg er mer opptatt av det teoretiske, sier hun.
– Det teoretiske?

– Mens jeg maler, forandrer bildet seg. Fotografiet bak lerretet kan for eksempel få sprekker. Fotografiet blir til slutt noe annet enn det var i utgangspunktet. Jeg kaller det visuelt språkforskning.

Hun vil for eksempel ikke «male et trist ansikt for at noen skal tenke: Hvorfor er denne personen trist?».

– Så hva vil du?

– Jeg vil invitere til en dialog om fotografiet og maleriet. Jeg tenker ikke så mye på de store meningene. Eller, jeg gjør jo det. Men jeg har på en måte bestemt meg for at det ikke skal være et viktig utgangspunkt for bildene. Men om noen etterpå kommer og sier at «denne skulpturen minner om min døde tipploddefar», er det greit, det. Men det er ikke noe jeg streber etter.

Proessen er det viktige.

– Idet fotografiet ødelegges, blir det også et objekt. Normalt ser man jo ikke på et fotografi som et objekt, man ser på selve motivet. Men idet jeg maler det, og fotografiet ødelegges, flyttes blikket mot selve prosessen.

Hun ser mot bildet på veggen igjen.

– I det siste har jeg tenkt at dette med den røde prikken jo faktisk også er litt morsomt.

– På hvilken måte?

– Man henger jo røde prikker ved siden av bilder som er solgt. Og da Saatchi kom til avgangsutstillingen, var det jo nettopp dette som var skjedd – det var solgt.

VENDEPUNKTET. For et år siden hadde hun lagt bort penselen for en periode, hun var litt lei malingen da hun skulle på ferie med moren, fotografen Kristine «Tine» Poppe, en uke til Dublin, der Kristines bror og Martines onkel, Erik Poppe, var i ferd med å spille inn en film («Tusen ganger god natt», som nå går på kino). De skulle bo i hans leilighet.

– Mens vi var der, trengte han hjelp til noen tegninger som skulle brukes i filmen. Han visste ikke helt hvem han skulle spørre, men så kom han på at han jo kunne bruke meg.

Tegningene skulle vise hovedrolleinnnehaveren Juliette Binoche.

– Så mens vi var der, tok jeg bilder av henne. Hun skulle være død, på bildene. Så jeg fikk henne til å ligge på gulvet og spille livløs. Det var ganske morsomt, hun var så proff. «Vær litt mer død,» sa jeg. Så ble hun litt mer død.

Tilbake i London for å lage tegninger av bildene, så hun noe hun likte. Hun fikk denne ideen: Hva om jeg drar dette enda litt lengre?

– Det er jo vanlig å bruke fotografier, som man holder opp eller fester til veggen, for så å kopiere. Samtidig er dette jo noe man ikke egentlig skal gjøre. Men jeg tenkte: Hva med å ta det et skritt i motsatt retning? Hva med å prøve å lage en nøyaktig kopi? Hva med om jeg fokuserer ekstremt på detaljene? Plutselig forsvant denne følelsen jeg hadde hatt mens jeg sto foran et helt tomt lerret.

BOHEM. Hun kjedet seg sønn der oppe blant villaene i Furulunden på Ullern, der hun vokste opp med en →

DOBBELT NORSK. Fra midten av februar skal flere av Martine Poppes bilder vises i norske Kristin Hjellegjerde Gallery, også i London.
- Jeg tenker noen ganger at jeg må være verdens kjedeligste person. Jeg jobber jo nesten hele tiden, sier Poppe.

➔ mor som var hjemmeværende fotograf og en far som var profesjonell seiler og forretningsmann, pendlende mellom husene til sine skilte foreldre. Hun begynte å ta trikken til sentrum, alene.

- Jeg hadde en fascinasjon for kunstnerlivet allerede da jeg var veldig ung. En slags forestilling om kunstnerne slik de levde i Paris. Så jeg snek på trikken, dro ned til det som da het Studenten i Universitetsgaten og satte meg der, på et av de innerste bordene. Så drakk jeg kaffe og røykte sigaretter mens jeg prøvde å skrive noveller.

Hun ler.

- Du skjønte tidlig at du ville bli kunstner?

- Det var mer sånn: Jeg skjønte tidlig at jeg ikke hadde lyst til å bli noe annet. Selv om jeg både tegnet og skrev, var det i starten mer selve kunstnerlivet som appellerte. Jeg hadde liksom bare lyst til å sitte der, på kafeen, og røyke og være bohems.

- Da du var 12?

- Haha. Ja.

Hun bor nå i et kollektiv like ved Arsenal's hjemmebane i bydelen Highbury sammen med andre nyutdannede kunstnere som forsøker å etablere seg. En jente fra Danmark, et par fra Belgia. I den ene delen av stuen står et tyvetall gamle sykler stablet i en haug. Paret fra Belgia pusser dem opp, selger dem igjen for å tjene penger til å drive med de aller helst vil drive med. De skal snart åpne en butikk i Brick Lane.

- Er de misunnelige på at du har fått en sånn start?

- Nja. Jeg snakker faktisk ikke så mye med dem om akkurat det, sier hun.

Jeg snek på trikken, dro ned til det som da het Studenten i Universitets- gaten. Så drakk jeg kaffe og røykte sigaretter mens jeg prøvde å skrive noveller

Selv har hun bare hatt én vanlig jobb, det var i sommerferien i Norge, bak kassen i Oslo Sweater Shop-butikkene, der hun solgte lusekofter til turister.

- Med pengene fra Saatchi kan jeg nok holde det gående i fire måneder til, sier hun.

- Det hender jo jeg er bekymret for økonomien, men ikke akkurat nå.

Hun liker også sider ved det å leve i det uvisse.

- De folkene på Ullern, de visste jo liksom alltid hva de skulle gjøre. Jeg foretrekker at ting skjer litt uventet og plutselig. Jeg liker å ikke alltid helt vite hva som finnes rundt neste hjørne.

Her om dagen ble hun tatt med av en professor som ville kjøpe et bilde, til en Michelin-restaurant.

- Jeg liker kontrastene mellom livet mitt i atelieret, der jeg står alene i kroken min hele dagen, og det litt mer glamorøse ved tilværelsen jeg kan oppleve om jeg er rundt på vernissasjer.

Hun tenker seg om.

- Men jeg tenker også noen ganger at jeg må være verdens kjedeligste person.

- Hvorfor det?

- Jeg jobber jo nesten hele tiden. Og interessene mine utover det er ... ja, teknologi og nevrologi.

Hun ler.

- Jeg leser for eksempel endel Illustrert Vitenskap.

Kjæreste har hun ikke.

- Jeg har ikke tid.

- Ikke tid?

- På skolen var det sånn: Nå må jeg bare jobbe for å bli ferdig, få ferdig denne utstillingen. Og nå er det også sånn: Nå må jeg bare jobbe på, for å få ferdig denne nye utstillingen. Så ja. Vi får se.

Hun skal kjøpe ny maling.

Hun har satt seg på toget, det kjører forbi Hackney Station, inn i London.

- Det hender jeg lurer litt på hvordan jeg skal få det til: resten av livet, sier hun.

Blikket glir fra en skakk bygård til en annen.

- Og jeg har ingen backup-plan.